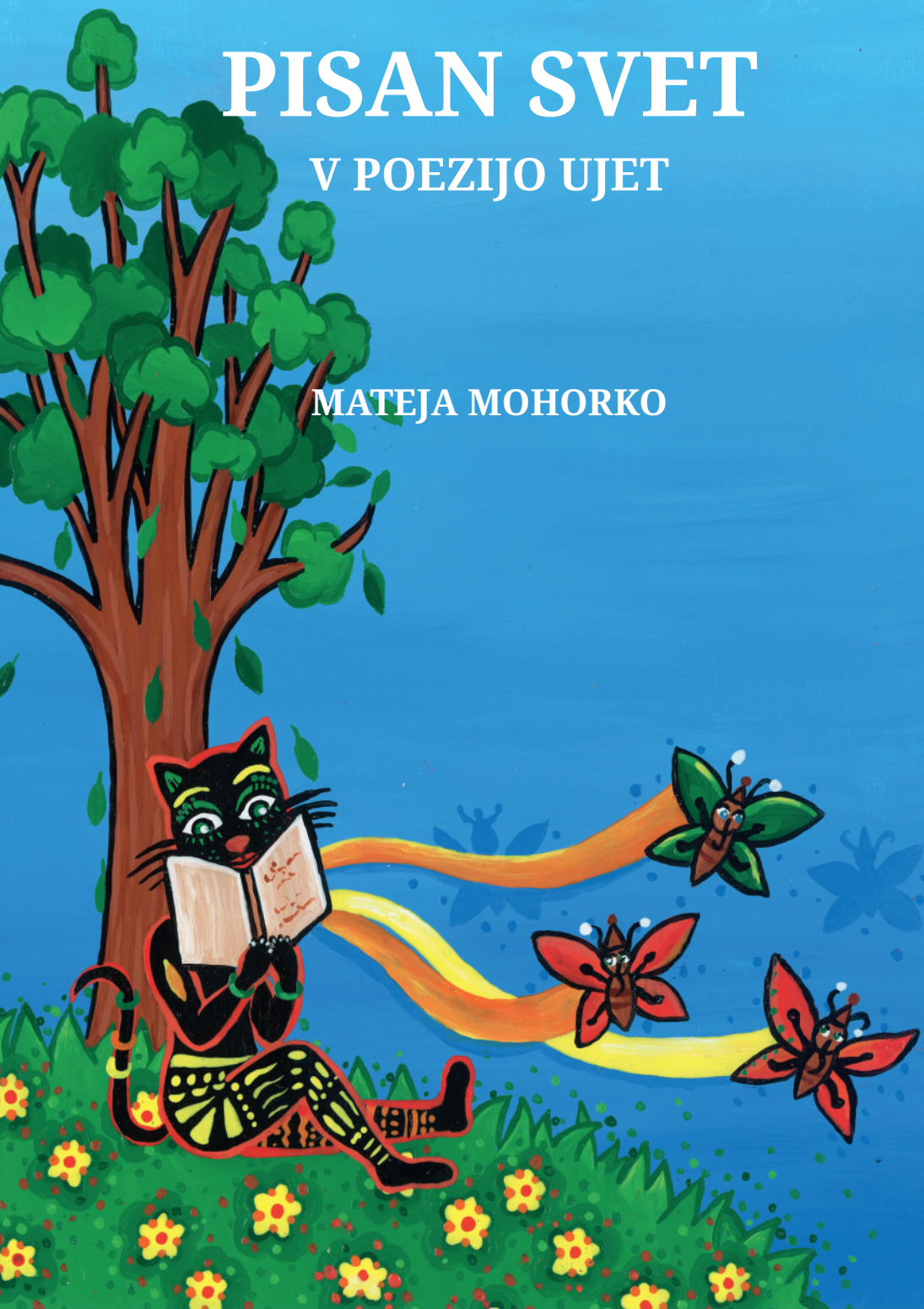

PISAN SVET

V POEZIJO UJET

MATEJA MOHORKO

PISAN SVET

V POEZIJO UJET

MATEJA MOHORKO

Ilustracije

Laura Ličer in Katja Škorjanc

ANDREJA

Ko stopaš po cesti življenja,
marsikaj prekriža ti pot.
Takrat lahko le ugibaš:
„Bo sreča? Bo polno nezgod?“

Ko veter prinesel je pesem,
napev mi je bil čudno znan,
del mene, a hkrati ni moja.
Zna mi polepšati dan.

V skupni sva točki začeli
iskati svoj konec poti.
Pomagali si, se ujeli,
da ne bi zašli iz smeri.

Zdaj večkrat poti sta daleč.
Težko še slišim napev.
A z bitjem srca prepleteni
sva druga drugi odmev.

MIDVA

Kdo sem jaz in kdo si ti?
Si res to, kar se mi zdi?
Me pogledaš, mi mežikaš,
sladke sanje mi naslikaš.
Podarim nasmešek zlat.
Praviš, da imaš me rad.
Stisneš mi v dlan bombonček.
Zažarim tako kot sonček.
In ko plaho me objameš,
vse besede mi vzameš.
To si ti in to sem jaz.
To sva midva, ujeta v čas.

SI DRZNEŠ VERJETI?

Si se kdaj nasmehnil neznancu
in mu polepšal dan?
Si kdaj zakorakal v nevarnost,
vedoč, da ostal boš tam?
Si se kdaj postavil za koga,
ki se je za svobodo boril?
Si prisluhnil šepetu morjá,
hvaležen, da si se rodil?
Si kdaj zaman čakal odgovor
na vprašanji zakaj in kako?
Si kdaj jokal v dvoje?
Od sreče kričal v nebo?

BOLEZEN

Kako boli ... Kako skeli ...
Koža ima bodice ...
V glavi tnalo in kladivo,
ki nabija dan na dan.
Poleg vsega drugega
bolijo še ledvice.
Res je grozno zoprno,
kadar si bolan.
Kupček robčkov, ki počasi
v pravo goro rase.
Oblečena kot medved,
ki se odpravlja spat.
Litre čaja z medom
ubogljivo zlivam vase.
In ko enkrat mine ...
Naj bo že pomlad!

KAVA

Zoprno zvoni budilka,
ko se spomnim, da je Cilka
včeraj mi prinesla kavo.
Tisto črno turško, pravo.
Medtem ko zeham, premišlujem,
se zaspano pretegujem,
ob štedilniku slonim.
Danes prav nič ne hitim,
ker kava se počasi kuha.
Ni to kakšna modna muha.
Ljubeče džezvo dam na plato
in popravim si copato.
Ta čas, da voda je zavrela,
sem si prav potiho pela.
Zdaj dodam sladkorja žličko
in se stegnem na poličko.

Pokrovček prav previdno dvignem,
z nosom sem in tja pomignem,
in ko mešam temeljito,
se okrog ozrem prikrito,
če vonj, ki nežno nos mi boža,
slučajno ni prebudil móža
in namesto v miru spiti
jo bom morala deliti.
Kavo spretno zlijem v lonček,
zažarim tako kot sonček,
pa ker sem po srcu mila,
je bom nekaj zanj pustila.
Srknem in zaprem oči.
Za trenutek se mi zdi,
kot da bi življenje pila,
nov pomen svetá odkrila ...

JESEN

Zazibam se v vetru
in ... zalebdim!
Kakor na krilih
se zavrtim.
Plešem poskočno,
dvigam se v zrak,
v barvah ognjenih
žarim skozi mrak.
Padam in ... Padam!
Že skoraj na tleh ...
Veter zapiha.
Zasliši se smeh?
Punčka igriva
hiti za menoj.
V dlani me ujame:
„Zdaj si pa moj!“
Zataknjen v laseh
ne bom več bežal.
Vsem bom oznanjal
jeseni pozdrav.

POLNA JADRA

Na pisani barki življenja,
kjer se vse mogoče zdi,
gladko, mirno, brez hitenja,
pogumno jadraš v nove dni.

Z roko trdno na krmilu
prevedriš vsak orkan.
Z vetrom v jadrih pluješ
iz enega v drug pristan.

Tudi če te kdaj zanese,
zvezde kažejo ti pot
polno novih dogodivščin,
kjer so napake, a ni zmot.

Ko razburkano je morje,
ko veter ti lase mrši,
s sabo nosi staro misel:
Voda vedno se umiri.